

Vigília mise

Iz 62,1-5

Isten örömét leli benned

Sion miatt nem hallgathatok, és Jeruzsálem miatt nem nyugszom, míg föl nem ragyog igazsága, mint a hajnal, és szabadulása, mint a fáklya, nem tündököl. Meglátják majd a népek igazságodat, és a királyok dicsőségedet. Új néven hívnak majd, amellyel az Úr ajka nevez el. A dicsőség koronája leszel az Úr kezében, királyi fejdísz Istened kezében. Nem hívnak többé elhagyottnak, sem országodat magányosnak, hanem így neveznek: „én gyönyörűségem”, és országodat: „menyasszony”, mert az Úr örömét találja benned, s országod újra férjhez megy. Mert amint a vőlegény feleségül veszi a leányt, úgy fog frigyre lépni veled fölépítőd; és amint a vőlegény örül a menyasszonynak, úgy leli örömét benned Istened.

A szöveg a Sion-dalok csoportban található, és Jeruzsálem univerzális vallási szerepét dicsőíti allegorikus képekkel. Ezeket a képeket részint a természetből, részint a házasság-, a jegyes-viszonyból veszi a próféta. Ami azt jelenti, hogy Ozeás próféta által (2,18) emlegetett hűtlen jegyes vagy házasságtörő nép képe már feledésbe merült. Jeruzsálem mint megszemélyesített és ünnepeelt város jelenik meg a szövegben. Ezeket a derűs képeket az Újszövetség is átvette, és az ApCsel 2,17-ben ugyan más prófétára utalva, de ezt az új univerzális jelentést Jeruzsálemnek Péter beszédében a jeruzsálemi keresztény közösség megjelenése kapcsán beteljesedett látomásnak deklarálja. Kétségtelen, a Tóra és a próféták tanítása a keresztény közösség nélkül nem jutott volna el a világ végéig. Jeruzsálem nemzetközi vallási jelentőségének elterjesztésében a keresztény közösségek jelentős szerepet vállaltak. De a keresztény szövegekben a Sion és az egyház szinonimaként tűnik fel. Ez az azonosítás Máté evangéliumában kezdődik (21,1-11), igaz, ott Zakariás prófétától idézi ezt a képet (9,9), a Sion leánya-kép Jézusra alkalmazásával. Ezt az allegorikus magyarázatot folytatják az ókeresztény egyházatyák. Alexandriai Kürillosz az elsőszülöttemmel és az újszülöttemmel minden esetben a keresztény egyházat azonosítja. Krisztus lesz az „Igaz” és a Megváltó (Iz 62,1). Jeromos is hasonló okok miatt dicsőíti Jeruzsálemet, amely őt is Jézus Krisztus működésének színterére emlekezteti.

A zsidók, és keresztények és muszlimok Jeruzsálem szentségét lényegesen különbözőképpen értelmezik. A zsidók a Jeruzsálemi Templom, a keresztények Jézus áldozata és tanításának színhelye, a muszlimok Mohamed próféta mecsetje miatt tisztelik ezt a várost és tulajdonítanak különleges vallási jelentőséget neki. A kérdés csak az, hogy mi emlékeztet jobban Isten szentségére, egy kőből épült templom, mecset vagy a megváltó halál. Nem a hely szentel meg bennünket, hanem mi szenteljük meg a helyet tiszta vallási érzésekkel és az istentisztelet kiemelkedő formájával. Jeruzsálem vallási jelentőségét, nem a politikai centrum adja, nem is a nagyszámú turista, hanem a zarándokok imája őrzi azt a jelenséget, amelyről a próféta beszél. Minden olyan hely, ahol az emberek kiemelkedő vallási cselekedeteket végeznek, megszentelik azt a helyet. Jeruzsálem szentségét tehát imával és jó cselekedetekkel, a népek és vallások közötti kiengesztelődéssel lehet igazán megőrizni.